

3. szám.
Januar 19-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet

Ki volt nagyobb ?

(Paródia-töredék hasonzimü költemény után.)

Nem tudom én, melyik volt szebb,
Melyik dicsőbb, melyik nagyobb :
Az-e, a ki feltalálta
Azt a sok szép paragraphot...?

Az-e, a ki hét krajezárral
Messziről bemezítlábolt,
Csakhogy kiczivilizálja
Ezt a barbár vad országot...?

Nem tudom én, melyik volt szebb :
Talán az a híres lovag,
Ki négy évig tanitgatott
Német zablán magyar lovat...?

S várta, várta : mint fog az majd
Cirkusában járni dájcsot*)
A mig egyszer falba rúgta
Sehmer... azaz hogy hát Schlezákat...?

Vagy az volt tán a legdicsőbb,
Hősebb, nagyobb mindannyinál,
A ki a státuscassában
Mindent kámforrá kémizált...?

Vagy az, ki jog- s bizalomnál
Regtzum ker dályt*) többre nézett,
S egy két kurta *hapmasirral**)
Megcsinálta *Königréczet*...?

Vagy az, a ki... Sokan voltak,
Nem tudom én, ki volt nagyobb ?
Csak áldom istent, hogy végre
Ez is, az is idehagyott.

F. B.

***) E sok csillag itten nem érdem-rend-kereszt)
Csak barbári szóllam — s ortographot jelez.

F. B.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Anyi mindenfile nem igazat beszélnek felü-
lem, hogy miket beszéltem in masfelül udvari
ebiden, hogy mar idejének talalok közvilemin-

pletykabeszidet rectificalnyi. Mert teezik tunyi,
in izs csak od voltam „szip deputatioban“ — no
miürt nem ? nem vagyok in olyan morosus po-
fa, milyenek engem malitiosus pictor karikiroz-

ta; ha kiborotvalok kipemet, ha felteszek új parokamat, vagyok legszeb ember orszaggyülsen. Had ipen odajutotam asztalnal a ő excellenciaja meli, ki nagyon örülte rajta, hogy lehet szerencsije hozam. Elhiszek neki. Kirdezte tülem, medig mulatom mig Bicsbe? Montam neki: csak holnap; had excelentiad medig mulatyu mig Bicsbe? — Ere nem tuta felelnyi. Azutan kirdezte tülem, ismerek-i a minister Belcredi urat? Montam neki: igenis van szerencsim. Hogy honan ismerek? Talan voltam nala audentian, onand ismerek? — Nem, kirek alazatosan, hanem ismerek ütet *Üstökös-bül*, meg *Bolond Miskabul*. — Azutan kirdezte tülem ő excellenciaja: hogyan vagyunk megeligidve bicsi kormanyal mink magyarok? — Montam neki: olyan nagyon vagyunk vele megeligidve, hogy mar nem kivanyuk belüle töbet. Majd kirdezte tülem, mit szolok „hadkiegiszitisi patens“-hez? — Montam neki: igen megfelel nevinek, mivel-hogy csak ez kelete mig „haddelhadd-kiegiszitisihez.“ — Altalelenünkben ütete kit baloldali deputatus, persiai *baranyprimes* panyokaban, is csinyalta erős oppositiot *conservéaknak* czukorbul. — Ő excellenciaja kirdezte tülem: ugyibar, azok tigrisek? — Igenis excelentias uram, *baranyörbe öltözöt tigrisek*. — Vigtire elkezte ő excellenciaja magazs politikaba ereszkényi velem. No mar iten egiszen odahaza vagyok. Kirdezte tülem: minek haborognak erdili romanok olyan nagyon Unio elene? — Feleltem neki: wissens Excellenz, tömirdek muszka emissarius asztat megeselekszi. — De hat mit akarja Erdilben

muszka? — Das ist so Excelenc — montam neki — Ruszland hat kein Salz, und Siebenbürgen ist ganz auf Salz. Wenn Ruszland Siebenbürgen bekommt, Sie werdens sehen Excellenz, das Ruszland wird zweitausend Jahre ganz *Europa mit Siebenburgen versalzen*. — Ő excellenciaja majd hanyat este szikestül, akorat nevette neki. Pedig hat vilagosan megnimeteztem neki, hogy ha Muszka Erdilt megkaphat, majd meglatya, hogy kit ezer esztendeig el latya soval egisz Europat. — Töbet nem besziltünk, de ez elig volt, is ha ministeriumot megkapunk, bizonyos, hogy akori rövid discursus ere nagy befolyasal volt; is ezirt nekem izs csak jut egy kis alamtitkari hivatal.

Minapaban egyik kipviselő collega barátom, ki volt Königgraez alata, is kapta 13 golyobist, trifalkozik nekem, aszongya: „ugy santikal sz iten, mintha te letil volna helyetem Königgraez alata, Üstökös meg ugy santikal, mintha in szerkesztenik ütete.“ Feleltem neki: „Pedig sikert illetöleg töb eredmint felmutatunk volna változtatással; mert ha in letem volna helyeted Königgraeznel, engem bizony ucsegilyen meg nem lüte volna burkus; ha pedig te letil volna Üstökös szerkesztő, bizonyosan jobban megszalasztotad volna Üstökös praenumeransait, mint a burkust.“

Különben, ugy altalánosagban anyira mar vagyunk, hogy mar most had csak varjunk, hogy had „mi lesz?“

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Én jelenleg Lavateri tanulmányokat csinállok a pesti képviselőházban. Most itt minden ember arról beszél, hogy már az illetőknek a zsebeikben vannak a ministeri tárczák, s érdekes találgatni az ábrázatokról, hogy kinek mekkora tárczája van „in petto?“ Ha a baloldalon végig nézünk, az ottani arcok mind mogorvák, és csendesesen megülnek a helyeiken, egy pár félreszavazót kivéve, kinek elégtelése jövődő kormánytanácsosi rangot gyanított. Hanem a jobb oldalon ragyogó arcokat látunk. Kik a decemberi felirati vitákban oly mogorva, haragos képekkel ültek egy sorban, most nevetgél-

ve, mosolyogva, gratulálva csoportosulnak össze, áthajolnak a negyedik padból kezét szoritani. Arczaikon lehet látni a rangfokozat jeleit. A kik leereszkedőleg, de mégis nyájasan, buzdítólag mosolyognak, azok a sub rosa miniszterek: különösen nagy mozgékonytságot tapasztalhatni annál, a ki pénzügyminister in spe; nem is tréfa dolog: az embernek azt tudni magáról, hogy már ezután, ha én ezt az öt ujjamat egy kőncz papirosra ráteszem, rögtön egy kőncz pénzzé fog az átváltozni; ha valakivel kezét szoritok, annak a markában rögtön egy vasuti concessio marad, s ha egy iv papirost ol-

lóval körülnyírok, a mi arról le hull, az mind coupon s azért ezüstöt adnak. A többi miniszteri jelöltek is felismerhetők arról, hogy mindenkinek igen nyájasan felelnek és mosolyognak. A felelős ministereknek hozzá kell szokniok, hogy mindenre feleljenek, és gyakorolni kell magukat a mosolygásban. — Mások azonban csak mosolyognak, de nem beszélnek a jövőmenőkhöz. Ezek praesumtív államtitkárok. Mások megint szüntelen egy helyről a másikra vándorolva mosolyognak, nagy közlékenységet tanusítanak; ezek a hihetőleg osztaályfőnökök, kiknek szokniok kell ahoz, hogy mutassák, milyen sok dolguk lehet; végre vannak, a kik igen szeliden, és csak előkelőbbek felszólítására a tempo mosolyognak; ezek az állítóla-

gos ministeri tanácsosok; a többi, a ki szanasztét hátul sans géne nevetgére, az mind megint valami főispán, alispán in partibus, s több afféle.

Egyik bécsi levelező collegám ugyan szépen járt a főrendi táblán. A méltóságos háznagy nem rendelt számára helyet az új hirlapirói karzaton a muzeumban. Aztán mikor jelentette magát, hogy ő ez s ez bécsi lap levelezője: azt mondá neki: „szégyenlje ön magát, egy ilyen ++ lapba (a + kifejezhetetlen) irni. Rejtse el ön magát a gallerián!“ — Hogy ez nem velem történt! Milyen drága cikket irtam volna én önnek ebből! Igy pedig még csak a szokásos két forintot sem kérhetem érte; mert ez történetesen — igaz.

Justus Lügewakker.

A j é g e n.

(Román cz.)

„Én nem értem, édes báróm!
Ügyesebb volt ön a nyáron,
Midőn a virágos réten
Füzte a koszorút nékem.“

„Sikos a jég, édes nagysám!
Könnyen fölborul itt a szán.
Még ez se baj, csak a lékbe
Végképen ne merülnék be.“

„Drágalátos jó lovagom!
Miért jár ön is oly vakon?
Összeszakgatják ruhámat,
Mért borítják föl a szánat?“

„Sikos a jég, édes nagysám!
Még ez a kis baj csak hagyján,
Csakhogy a lék el ne nyelne,
Tán megóv az ég kegyelme.“

„Gróf ur! gróf ur! hó! megálljon!
Elmaradt egész uszályom.
Fázom is már, ráz a hideg,
Önökkel tovább nem megyek.“

„Édes nagysám! ropog a jég,
Köröskürül tátong a lék.
Zápor ömlik, a lég onyhe,
Sajkás! sajkás! erre! erre!“

„Adok kendnek mit csak óhajt,

Hogy ha elkerüljük a bajt.
Drága sajkás, hogy ha megment:
Adok kendnek sokat, mindent!

„Zajlik a hab, ropog a jég,
Sajkámon csak egy hely van még,
Ifju asszony! hogy ha tetszik:
Lépjen hozzám, s megmenekszik.“

Folytatása következik,
De azt már Bécsben végezik.

A kortes.

Olyan kék, mint a zöld.

Egy sváb fuersán járt a patikában; beállított oda jókor, s ott állott az ajtót támasztva, délig, mikor egyszer a segéd kérdi tőle, hogy: mi kell?

— Nem tudja ő, hogy: hogy híjják azt, a mit ő vinne, mert elfelejtette, hanem addig vár, míg valaki olyan nevűt kér, a milyen neki kellene; mert akkor eszébe jut a neve.

Hagyták ott állani még egy jó darabig, egyszer mégis megkérdeék tőle: mire való legyen az a orvosság?

— Nem tudom én, mert a szomszéd bizta reám.

— Hát látott valaha olyat?

— Láttam, megmutatta a szomszéd.

— Milyen a színe?

— Olyan izé, kék, mint a zöld.

Persze nem tudtak neki semmit adni, ott várt egész napestig, s akkor orvosi szer nélkül, nagy bosszusan ment haza.

A prizmán keresztül !

N. M. Herrjé! Te Magyar Miska, de sok kezedet látom, ha ezen a prizmán keresztül nézlek !

Találka.

A rejtett titkok pereze itt van ;
Ketten sétálunk a csalitban ;
Igéreted szentül beváltád :
Köszönöm neked e találkát !

Oh mint remegtem, mig csak vártam
Jöttöd a csábos holdfény-árban ;
Az ág bólintva, integetve
Sovár szemeim' hitegette . . .

Kétkedve kérdém : Vajh' te lész-e ?
Ha fölhangzott az ér csörgése ;
Lélekzetem is visszatartám,
Hogy halljam, ha szád megszólal tán . . .

S ha meg is szólal . . . ah ! mint féltem :
Meglesz-e, a mit ugy reméltem ?
Mit ábrándom élém varázsolt,
Vagy az egész csak bü-varázs volt ?

S reményem, im', nem hagyott cserbe !
Te kijövel az árnyas kertbe,
Meghallgatád esdő beszédem,
S kérelmemért nem jött rám szégyen.

Fönnhangon mondom, mert nincs náthám :
Oh köszönöm nagylelkü Náthán,
Hogy fejed biztatón bólintott,
S adsz 100⁰⁰/₀₀-re 100 frtot !

A prizmán keresztül!

M. M. Nem baj az a sok kéz, legalább annál többet dolgozhatom; de én meg ugyan sok fejedet látom₂nek a prizmán keresztül!

Résziben volt.

Él a Szilágyságban egy különben igen becsületes és jámbor, de szerfelett tréfás reformatus pap, — ki most nem rég egy katonakötelezett ifjut, ki nem az ő falujából való volt — minden keresztlevél nélkül — miután az illetékes lelkész nem akarta — egy nővel összeeskötött. Miért is ez az esperesnek feljelentetett, ki a részletes zsinat elé idézte őt, s ott tőle sok pap jelenlétében egész hivatalos tekintélyvel kérdezi:

— Hogy merte tiszteletes ur a más buzájába vágni sarlóját?

— Mert részibe adta — volt rá a tréfás felelet, mely igen sokat enyhített a körülményen.

A petákos.

Ugyancsak ő vele történt, hogy kapott hét kr. bélyegbüntetést, s ezért elment a paksamétával az adó-inspectorhoz, mondván:

— Kaptam tegnap egy ukázt, melyben tőlem, fel nem foghatom, miért és miképen hét kr. követeltetik bélyegcsonkítás, vagy mi miatt. Valóban szégyenlem, hogy ilyen petákosságot követnek el velem, holott én nem vagyok petákos,

Az adóinspector azt tanácslá, hogy folyamodjék az elengedésért.

— Jó lesz biz' a, egy árkus papír, félórai munka és 50 kr. bélyeg a folyamodványra, aztán vagy engedik el, vagy sem a petákot; inkább kifizetem az urnak a petákját, fogja. — Azzal kifizette és elment.

Miért is nem vagyok én az a platéros! ?

(Folytatás.)

Csak másnap reggelig lehettem nyugodt. Másnap reggel megint beállított az én tegnapi polákom, még pedig ezuttal másodmagával: „Fürtös Ker. János zaplatyi.“

Ennek már fele sem tréfa.

Ki akarom fizetni a 30 krt, hogy majd megint eimegy pajtásával együtt, hanem azt mondta polákul, hogy: nix. Magyarul ez azt tette, hogy fizessek hatvan krajczárt, mert a másik vitéz pajtásának is dukál harmincz.

tam másfelet, s mindjárt megvult a 60 kr; ez a hölgy-
ujtság husz krjával fizet egy sohajtást), aztán mentem
az adóhivatalba igazságért.

— Uram — mondtam — s előadtam panaszomat,
hogy engem bizonyos Fürtös Ker. János platéros nevé-
ben adóexecutióval illetnek, mikor én Kürtös Kalazan-
tius József vagyok, ez már mégis hallatlan.

— Hm! hm! — mondá az adóhivatalnok — hát
kinek nevére szól az az adócédula ?

— Fürtös Ker. János platéroséra.

— Hát uraságotat hogy híjják ?

— Kürtös Kal. József, költő.

— A manót! Hát addig nem mennek el az urak,
mig meg nem fizetem a 60 krt ?

— Nix.

— De hát holnap is eljönnek ?

— Holnap is eljövünk négyen!

— Hát holnapután ?

— Holnapután is eljövünk nyolezan.

— Hát aztán ?

— Mindig eljövünk — duplán.

Ez már iszonyatosan sok. Kifizettem a hatvan
krajczárt (hamarjában a „Nefejejts“ számára sohajtost-

— Hát minek fogadta el a cédulát ?

— Én nem voltam otthon, a feleségemnek adták.

— Hm, hm! — Ez a cédula, ugy látszik, csak-
ugyan uraságotat illeti. Ugyebár uraságod az ősz-uteza
Nr. 11 lakik ?

— Igenis.

— Lássá, Fürtös is így van beirva. Nem lakik
ott valami Fürtös nevü ember ?

— Nem. Csupán egy Kittenberger nevü szappan-
főző lakik még ott kivülem, s az is kopasz.

— Hát mi is a neve uraságotnak ?

— Mondtam már, hogy Kürtös Kal. József.

— Hm! Kürtös; — ez nagyon rokonhangzásu azzal, hogy Fürtös. Menjünk tovább. (Itt elővette az adócédulát, s olvassa.) Fürtös Ker. János. Hm. Hát a keresztneve micsoda kegyednek?

— Kal. József.

— Ecce! Mindegyre világosabb lesz előttem a dolog. Kal. József, ez nagyon hasonlít ehhez, hogy: Ker. János. Valóban könnyen keletkezhett összetévesztés. Uraságod maga is bevallhatja, hogy könnyen támadható összetévesztés: Ker. János helyett nagyon könnyen írhatott ez illető hivatalnok Kal. Józsefet. A Fürtös-Kürtös lehető összetévesztéséről nem is szólok. A mi a lakást illeti, eziránt nem is foroghat fenn kétség, miután az adócédula az ősz-utczára szól, s uraságod csakugyan az ősz-utczában lakik. Eddig tehát tisztában vagyunk, még csak egy kérdés marad fenn.

Nekem szemem-szám elállt ezen a magyarázaton. Már-már magam is majd elhittem, hogy nem vagyok én Kürtös, hanem Fürtös.

Be kellett vallanom, hogy igaza van az adóhivatalnok urnak, a szín ellenem bizonyít.

(Folyt. köv.)

Kürtös Kal. József.

Egy divatárusnőnél.

Itthon van-e az asszonyosság
Kérem?
És e szóra eláll minden
Vérem.

A szobában gyönyörű szép
Hat lány,
Hat szívem ha volna: nekik
Adnám.

Az a szőke, és az a szép
Barna,
Rám tekint, de ugy tesz, mintha
Varna . . . .

Azután egy más szobába
Lépek;
Ott is azok a mosolygó
Képek.

Ki fehérben, ki pirosban,
Kékben . . .
Valamennyi angyal lesz az
Égben!

Tovább megyek, merre ajtót
Látok,
Ott is olyan gyönyörű szép
Lányok!

Még egy ajtó — azon egyet
Löktem,
Ott az *asszony*, a ki végett
Jöttem.

Brrr . . . egy sárga csúf fogatlan
Néne,
Mohos idők, vén asszonyok
Véne.

A mosolya savanyú vad
Körte;
A dereka a nézése
Görbe.

Arccát össze már csak a ráncz
Tartja,
Hogy meghaljon: jó még csupán
Arra.

Meg kell állnom, mert a lábam
Áll meg,
És e közben furcsa érzés
Száll meg.

Mint azt, a ki szép tavaszi
Reggel
Egy gyönyörű árnyas kertben
Jár-kel.

S a merre megy, egész útján
Végig,
Virágsereg piroslik és
Kéklik.

De tovább megy . . . s a kert szélén
Végre
Egy vén korhadt bodzafához
Ére.

K—l. J—s.

Családi titok.

Minden képviselő, ki *eláll*, apjára hasonlít,
A ki sokat *hadarász*: az pedig anyja fia.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Jam Scythae responsa pe-
tunt! Horátus.

— — (Miért tartották a képviselők a legutóbbi gyűlésüket esteli kivilágítás mellett?) Azért, hogy a legutóbbi felirat megpeccéselése után „jóczakát“ kívánhassanak egymásnak.

— — (Miért nem akarnak a bécsi Rajxrát urak most meg a Rajxrátba bemenni?) Tudod: ez csak praktika tőlük. Azt gondolják, hogy ha ők nem mennek be, s átkozódnak a Rajxrát ellen, akkor majd mi, nagy animóval belémegyünk, s ha egyszer aztán belemen-tünk, akkor utezu! becsapják ránk az ajtót, ők is be-jönnek a hátulsó ajtón, s akkor aztán ott szoritanak bennünket.

— — Egy szorgalmatos képviselő nagy utánjá-rással megkapta a legutóbbi feliratot elolvasás végett, mielőtt más hozzájuthatott volna. Azután való nap egy magán conferentián szintén felolvasták előtte; ugyan-azt pontonként tárgyalás alá véve ismét felolvasták. Ugyanaz nap este a clubb-ban mégegyszer végighall-gatta azt. Másnap délben a nagy conferentián ismét fel-olvasták, meghallgatta; szakaszonként tárgyalták, is-mét meghallgatta. Este a két párt által helybenhagyott szöveget aztán újra felolvasták, azt is meghallgatta. Másnap az országgyűlésen ünnepélyesen felolvastatott a felirat, azon is jelen volt; a ház kinyomatta a felira-tot, neki is adott belőle egyet; harmadnap még egyszer felolvasták előtte, akkor elfogadta azt általánosan, az-után felolvasták előtte szakaszonként, akkor elfogadta részletesen. Harmadnap megint visszakerült a felirat a méltóságos főrendektől, hitelesítés végett, és még egy-szer felolvastatott. A tisztelt hazafi csak hallgatja egy

darabig a species factit; egyszer aztán odafordul a szomszédjához, s azt mondja neki: „nekem pedig ugy tetszik, mintha én már ezt „egyszer“ hallottam volna!“

— — De már ugyan mért kell az olyan képviselőnek lemondani a székéről, a ki időközben kormányi hivatalt kapott? Furesa! hát csak illendő, hogy mikor valaki hivatalba jut, annak megtartsa az áldomását! (Hát ha magyar miniszterium lesz, a kik abban hiva-talt kapnak, mind leköszönnek a képviselőségükről?) Le bizony! (Lesz is akkor hát universális ivás!) De nagyobb az annál, hogy a mig azokat újra megválaszt-ják, azalatt a tigrisek mind majoritásban maradnak.

Mit mond a paragraph?

Az ötvenes években történt, hogy Sz. faluban elé-gett egy száraz malom gyújtás által, s minthogy a fel-gyújtóra gyanu volt, bejelentetett az akkori cs. k. já-rásfőnöknek. Ez egyik segédjét — ki valami Ritter volt — kiküldötte a hely színére, a kár megbecsülése végett. Ez ki is szállott oda, a kétféjű sasok szárnyain, egész uniformisban, s megbecsülte a kárt valami 600 frtra. Azután elment a kárvallothoz, s kérdi tőle:

— Hát eligni az maga mühle?

— Igenis, elégett a malmom, méltóságos ur. (Er-délyben azon időben az utolsó kétféjű sasos hivatali szolga is elfogadta a „méltóságos“ címet.)

— No hát ha eligni az maga mühle, esküdj meg, hogy az eligni van.

— Miért esküdjem meg méltóságos ur, hiszen sa-ját szemével meggyőződhetett róla, hogy elégett — ri-mánkodék a káros.

— Csitt! azt mondsz a paragraph, ha van kár, muszaj mingyá esküdni.

Meg kellett biz' annak református létére minden szentekre esküdni, hogy elégett a malma,

Az uj honvéd dala.

Elmennék én katonának,
Csak honvéd ruhát adnának.
Ugyan kinek volna kedve
Frakkban ütni a *burkusra*?!

A kortes.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országuí 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*

Melléklet: Frommer A. Hermann gazdasági magvak árjegyzéke, és a „Kis Üstökös“ előfizetési felhívása.